

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 691/2021-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Bratislava, zastúpených Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Tost/12/2020 z 15. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Ústavná sťažnosť sťažovateľa spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 1“), bola ústavnému súdu doručená 21. júna 2021. Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 48/2021 zo 7. júla 2021 boli ústavné sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 2“) doručená ústavnému súdu 21. júna 2021 a sťažovateľa spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ 3“) doručená ústavnému súdu 29. júna 2021 spojené na spoločné konanie s vecou sťažovateľa 1.

2. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovatelia sú v konaní č. k. 2T/21/2019 pred Špecializovaným trestným súdom (ďalej len „ŠTS“) v procesnom postavení obvinených z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona (ďalej len „TZ“), spáchaný formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. d) TZ, pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) TZ s poukazom na § 138 písm. i) TZ.

3. Dňa 11. júla 2019 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor ÚŠP“) na ŠTS obžalobu č. k. VII/2 Gv 94/18/1000-392 (ďalej len „obžaloba“) voči piatim obvineným vrátane sťažovateľov. ŠTS uznesením č. k. 2T/21/2019 z 27. novembra 2019 podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) obžalobu odmietol a vec vrátil prokurátorovi ÚŠP s odôvodnením, že ŠTS zistil viacero procesných pochybení zo strany orgánov činných v prípravnom konaní.

4. O sťažnosti prokurátora ÚŠP proti uzneseniu ŠTS rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením, ktorým zrušil uznesenie ŠTS a uložil ŠTS povinnosť vo veci znovu konať a rozhodnúť. V podstatnom uviedol, že žiaden z dôvodov uvádzaných ŠTS nie je dôvodom na odmietnutie obžaloby.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Podľa sťažovateľov bola obžaloba odmietnutá z dôvodu, že nemala všetky zákonom ustanovené náležitosti. ŠTS správne uviedol, že v zmysle ustanovenia § 235 písm. d) TP sa vyžaduje, aby obžaloba v prípade, ak sa viedlo vo veci vyšetrovanie, musí obsahovať odôvodnenie, ktorého náležitosti sú: (a) opísanie skutkového deja s uvedením dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, (b) obhajobu obvineného, (c) stanovisko prokurátora k nej, (d) právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval.

6. Sťažovatelia dodnes nepoznajú ani rámcovo protiargumenty prokurátora vo vzťahu k jeho skutkovým a právnym tvrdeniam, pričom sú ukrátení od riadnej prípravy obhajoby na hlavné pojednávanie. Podľa sťažovateľov nie je možné stotožniť sa s názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa absencie zákonných náležitostí obžaloby.

7. Sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2, na rovnosť podľa čl. 47 ods. 3, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2, práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a písm. c) Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať najvyššiemu súdu v pokračovaní porušovania uvedených práv sťažovateľov a priznať náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

III.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru:

8. Z príloh ústavných sťažností vyplýva, že ŠTS pri predbežnom prejednaní obžaloby odmietol obžalobu z dôvodu zistenia závažných procesných chýb a vec vrátil prokurátorovi ÚŠP. Voči predmetnému uzneseniu podal prokurátor ÚŠP sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol

napadnutým uznesením, ktorým zrušil uznesenie ŠTS a prikázal mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

9. Sťažovatelia sa domáhajú, aby ústavný súd už na začiatku trestného procesu pred všeobecným súdom vyslovil porušenie ich uvedených práv. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí. V danej veci preto ani nepovažuje za potrebné obsirnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľov, pretože aj v prípade opodstatnenosti ich tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu trestného konania, na čo stabilne poukazuje vo svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). Z toho dôvodu námietky sťažovateľov týkajúce sa porušenia ich práv, ktoré v podstate smerujú k absencii zákonných náležitostiach obžaloby, treba v kontexte uvedeného považovať za predčasné.

10. Z už uvedeného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným, prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po nariadení hlavného pojednávania) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných dohovorom, ku ktorým malo dôjsť v dôsledku nimi napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Sťažovatelia v postavení strany trestného konania majú už v rámci trestného konania oprávnenie aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností kladených im za vinu. Navyše, tak súd prvého stupňa, ktorý by bol oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľov po skončení prípravného konania, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorých je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností posudzovaného prípadu vrátane oprávnenia preskúmať zákonnosť a ústavnosť postupu súdov (III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05).

11. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z III. časti (súdne konanie), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) TP.

12. Na základe uvedeného ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustné z dôvodu, že sťažovatelia pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerпали všetky právne prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv a slobôd poskytuje.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy:

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

14. V prípadoch, ak sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konkrétnym rozhodnutím orgánu verejnej moci, nie jeho postupom, ústavný súd takú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (III. ÚS 258/05, III. ÚS 337/08, IV. ÚS 724/2014).

15. Ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [§ 123 ods. písm. d) zákona o ústavnom súde]. Z obsahu ústavných sťažností vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie referenčných noriem dopadajúcich na porušenie ich práv na včasnú súdnu ochranu, no namietajú rozhodnutie a navyše tento svoj postup ústavnoprávnymi argumentami nevysvetlili.

16. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitosti ustanovených zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu